

[Socialministeren.]

mas Møller: Saa behøver vi andre ikke at forsøge). Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller savner de Forudsætninger for at gøre det, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har i sin Egenskab af Sogneraad- og Sogneraadforeningsformand. Alligevel, skønt jeg altsaa nærer en udsøgt Beundring for det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, vil jeg sige, at det er ret strenge Krav, dette ærede Medlem stiller til vedkommende Minister. Man maa jo i al Almindelighed gaa ud fra, at en Minster ikke i den Forstand er kontoruddannet paa sit eget Omraade, at han gaar med samtlige sine Hundreder af Cirkulærer og Fortolkninger i Hovedet. Dette ærede Medlem viser sig at nære en for mig smigrende Opfattelse, idet han er klar over, at jeg har alle Cirkulærerne i Hovedet. Det gælder ikke alle, men omtrent alle, hvad det følgende vil vise.

Det første Spørgsmaal, det ærede Medlem rejste, drejede sig om Cirkulæret af 27. Marts i Aar, som det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod ham, tillagde sig det indirekte Faderskab til, derved at han havde kritiseret det tidligere Cirkulære. Det er godt for det ærede Medlem, at han ikke direkte har været Fader til det, for det var en meget anstrengende Virksomhed.

Det ærede Medlem paastod, at de „vidt-gaaende Fortolkninger“, som jeg har gjort mig til Talsmand for ved dette Cirkulære, har medført Ængstelse i mange Kommuner. Hvis det er rigtigt, saa skyldes det, at de paagældende Sogneraadformænd læser Cirkulæret paa samme Maade, som det ærede Medlem læser Socialreformen, eller som en vis Mand læser et andet Værk. Det ærede Medlem gaar nemlig ud fra, at Cirkulæret Side 4 i Hovedsagen lader det være den trængendes egen Opfattelse; der er afgørende for, hvilken Kommune der skal betragtes som retlig Opholdskommune; saaledes udtalte det ærede Medlem sig. Men det er ikke rigtigt. Det ærede Medlem stopper dér, hvor han netop skulde give sig til at læse for Alvor. Der staar nemlig, at dette kun er Tilfældet,

„forudsat det med Sikkerhed lader sig fastslaa, dels at denne Kommune i sin Administration af Forsorgsloven følger Principper, der ikke kan forenes med Lovens Regler om Ydelse af Hjælp, jfr. § 29, dels at Trangen var til Stede allerede inden Flytningen, saaledes navnlig hvor paagældende umiddelbart efter Flytningen begærer Hjælp i den tilflyttede Kommune.“

Forudsat at disse to Betingelsers Tilstedeværelse med Sikkerhed lader sig fast-

slaa — men det gør det jo først bagefter —, saa indtræder det Resultat, som jeg har angivet dér, saa kan det stille sig saaledes, at man kan gaa tilbage til den fraflyttede Kommune. Men det er da virkelig ikke den trængende, der med Sikkerhed skal fastslaa det, det er ikke engang den anden Kommune, det er, hvis der er Unighed mellem dem, Amtmanden, eventuelt Socialministeren. Der er altsaa ikke noget særlig mærkeligt i denne Bestemmelse, naar den læses rigtigt. Den gælder kun sjældent, det staar der ogsaa:

„kan det stille sig saaledes“,

og jeg har med Vilje lagt Vægt paa, at Udtrykkene blev saa skarpe og klare, at man, naar man vilde forstaa dem, ikke kunde undgaa at forstaa dem.

Den almindelige Bemærkning, det ærede Medlem knyttede til denne Fortolkning, at den var vidtgaende eller uretfærdig over for Kommunerne, skal jeg lade ligge, for det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, at Fortolkningen er fremkaldt ved, at Tilflyttere i høj Grad strømmede til Byerne, og da jeg saa dette og maatte indrømme, at det i og for sig var et uheldigt Fænomen, selv om det ikke kunde siges at have Socialreformen til Aarsag, men langt snarere skyldtes Lønningsforholdene paa Landet, saa sagde jeg til mig selv: Du maa fortolke disse Bestemmelser saaledes, at de ikke begunstiger denne Tilflytning. Det er ikke specielt for at være uvillig over for Landkommunerne, det er for at faa den Retstilstand frem, som er den efter Forholdene fra alle Synspunkter set heldige, og jeg kan ikke se, at jeg kan gaa nogen anden Vej, medmindre den høje Rigsdag ligefrem har den Opfattelse, at vi skal indføre Stavnsbaandet paa ny, men den Opfattelse har jeg i hvert Fald ikke.

Det næste Punkt, det ærede Medlem kritiserede, var en Bemærkning i samme Cirkulære Side 5 under B., Stk. 2. Der staar dér:

„af Lov om offentlig Forsorg § 297, Stk. 1, følger det, at Maksimum for den Kommunehjælp, der kan ydes uden Kommunalbestyrelsens Samtykke, er den Hjælp, paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring (eller Forsorgslovens foregaaende Kapitel) vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Trangssituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp, det vil sige den Invalidere, der tilkommer en enlig Person — eventuelt, hvis paagældende er gift, et Ægtepar.“

Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, er